

יולי 2016

שרוני שלנו,

ארבע שנים חלפו מאז הלכת מאיתנו, והגעגועים רק הולכים וגוברים. אנחנו נפגשים כאן היום לציין את היום בו חשך עולמנו, אבל את בליבנו ובמחשבותנו בכל רגע ומצב.

אנחנו מאמינים שאת יושבת מעבר לקשת בענן ומשתתפת בדרכך בחיינו, ומדי פעם שולחת לנו סימן שאת איתנו. אני רוצה לשתף אתכם ברגע כזה: לאחרונה נסענו, בפעם הראשונה מאז ששרון נפטרה, לשכונת גילה בירושלים, לבית שבו גרו שרון ומורן. התחושות כבדות. ברדיו של המכונית מתנגנים שירים של אריק איינשטיין. כשכשאנו מתקרבים לבית מתחיל לפתע להתנגן השיר "פסק זמן". כמו שחלקכם יודעים זהו השיר ששרון אימצה בתקופת המחלה וחזק אותה, ולמעשה מסמל עבורנו את התקופה הזו, את תחושותיה של שרון והאופטימיות שלה:

"לקחת פסק זמן ולא לחשוב
לשבת מול הים ולא לדאוג
לתת לראש לנוח מהפיצוצים
לתת ללב לנוח מהלחצים

אני יודע שזה לא הזמן
בעצם גם אני עוד לא מוכן
אבל הנשמה רוצה קצת מנוחה
לתפוס אויר בשביל לחזור לעבודה

אולי זה רק משבר קטן וזה חולף
אולי פשוט אני נהייתי קצת עייף"

האם זו מקריות סטטיסטית? אני לא יכול לתת לזה הסבר רציונלי. אתם יכולים?

החיים נמשכים. מורן בונה את חייו מחדש יחד עם עמית ואנחנו יודעים בוודאות שזה מה שאת היית רוצה שיקרה. אנחנו מברכים על כך שהם חלק ממשפחתנו.

שרוני, את איתנו כל הזמן. בשעות הפנאי ובעבודה, בקניות, בהצגה ובאוטו. חושבים איך היית נוהגת במקרה כזה או אחר, איך חוש הצדק המפותח שלך היה מגיב לעוולות שלא חסרות בארצנו, זוכרים גם את חסרונותייך. זוכרים איך אהבת לשחק עם נעמי התינוקת. זוכרים את כל מה שהיה וחושבים על חייך שנקטעו בשיא פריחתם, על מה שיכול היה להיות ולא יהיה עוד.

אנחנו ממשיכים, אך חסרונך זועק כחלל אינסופי הפעור בנו. כל הזמן, וגם ברגעי השמחה של המשפחה, ויש כאלה: כשטל ועידו התחתנו השנה, עם נעמי ואנה הנפלאות שמעניקות לנו אושר שלא יתואר, בימי הולדת ובאירועים משפחתיים, בסופי שבוע ובחגים כשהמשפחה נפגשת, אבל זאת משפחה שלעולם תהיה במבנה חסר.

אני רוצה לסיים בציטוט של חלק מתוך הספד שכתב אבא של הנערה עדן טבריה ז"ל ממודיעין, שנפטרה לפני קצת יותר משנה. המילים שלו מיטיבות לתאר את מה שגם אנחנו מרגישים:

"....

לא את כבר לא לידיאלא את בתוכי...

בתוכי בכל חלקי גופי

בתוך ליבי

בתוך ידיי

בתוך ראשי

בתוך כל פינה ופינה שאליה פונה..

את איתי

את הולכת איתי..

את שומעת אותי

את מקשיבה לי

אך את לא לידי...

לא...לא..

בין ה-לידי ל-בתוכי

יש חלל גדול של געגוע

שאין לו סוף והוא מתמלא כל הזמן

והוא דואג שאת תהי איתי ולהזכיר לי

שהיית לידי ואת כל הזמן בתוכי .. בתוכי לתמיד."

שלך לעולמי עולמים,

אמא ואבא